

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

ARABELLA'S AVONTUUR

N° 2729

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Arabella's avontuur

HOOFDSTUK I.

MISTER HARVEY IN GARENS

Onder de reizigers, die te Southampton aan wal stapten, na een voorspoedige overtocht met de Transatlantische mailboot «King Edward», bevonden zich een rijzige Amerikaan van ongeveer vijftig jaar, vergezeld van twee dames, de een nauwelijks achttien jaar met een vrolijk lachend gezichtje, de ander, een dame van onzekere leeftijd, maar die de vier kruisjes zeker al achter de rug had, doch zich blijkens haar hele uiterlijk liever de tong zou hebben afgebeten, dan dit te erkennen.

De heer was Josuah Harvey, fabri-

kant van garens en die beschouwd werd als een van de honderd rijkste mannen in de staat Pensylvania ; het jonge meisje was zijn dochter Alice, de iets oudere dame was zijn ongetrouwde zuster, Miss Arabella.

De drie reizigers hadden een suite van vijf van de meest luxueuze hutten bewoond, aan het promenadedek en de heer Harvey had voor de overtocht de kapitale som van 5.000 dollar moeten neertellen.

Het was omstreeks elf uur in de ochtend, toen het reusachtige schip meerde aan een van de grote aanleg-

pieren in de haven van Southampton.

Op drie plaatsen werd een overdekte loopplank uitgelegd en, nadat de nodige formaliteiten waren vervuld, verliet een driedubbele stroom van reizigers het prachtige zeekasteel.

De machtige kranen begonnen hun werk bij het lossen van de grote bagage en de kade bood op deze plaats een levendige aanblik.

Intussen verzamelden de passagiers zich in de douaneloods, waar hun bagage was verzameld, gesorteerd op de eerste letter van hun naam. Mr. Harvey trof het in zo verre slecht, dat er veel reizigers waren waarvan de naam met de letter H begon. Dit had echter weer het voordeel, dat de douane korte metten maakte met de meeste koffers en tassen en er een etiket op lieten plakken, vermeldend dat de inhoud er van vrijgegeven was, zonder dat zij er in gekeken hadden in tegenstelling tot enige andere kisten en koffers, die aan een nauwkeurig onderzoek werden onderworpen. Zodra de douane-controle was afgelopen, werd de bagage overgebracht naar wachtende bussen, taxi's en andere vervoermiddelen, waarna de reizigers snel naar alle richtingen verdwenen.

Josuah Harvey nam de trein naar Londen.

Nauwelijks was de trein het station uit, of Alice ging voor een van de portieren staan en keek naar het voorbijschietende landschap.

Harvey echter had een financieel blad uit zijn zak gehaald, dat hij ijverig begon te bestuderen.

— Kijk toch eens, vader, wat een mooie landhuizen! riep Alice opgetogen uit.

— Heel aardig, kind, heel aardig, bromde Harvey, zonder op te kijken.

— Je zegt heel aardig, en je kijkt

niet eens, protesteerde Alice pruillend. Vindt u niet, tante, dat vader een vreselijke oude man is?

— Ik vind, dat je vader groot gelijk heeft met niet op jouw dwaze geestdrift te letten. En ik wilde nu werkelijk, dat je je hier, althans in Engeland afleerde, mij altijd met tante aan te spreken.

— De hemel weet, dat zij gelijk heeft met haar dat te vragen, mompelde Harvey voor zich heen.

En de rijke garenfabrikant mocht dit zich zelf wel zeggen, want hij was niets meer of minder van plan dan een poging te ondernemen, Miss Arabella, zijn zuster, aan een echtgenoot te helpen.

Daar was een hele roman aan verbonden. Mijnheer Harvey was al jaren weduwnaar, en zijn dochter kon zich zelfs haar moeder nauwelijks herinneren. Maar de heer Harvey bleek nog beslist niet gepantserd te zijn tegen de pijlen van Amor, want sinds enige tijd had hij een meer dan gewone attentie aan de dag gelegd voor zijn particuliere sekretaresse, een dame van 28 jaar, leuk en schrand, en deze attentie was al heel gauw overgegaan in een jongensachtige verliefdheid, waarbij mijnheer Harvey, al was hij dan over de vijftig, verbazende uitgaven deed op het gebied van bloemen, bonbons, autouitstapjes en plaatsen in de Opera en de Music-halls.

Om kort te gaan, de garenfabrikant wilde hertrouwen. Er was echter een klein struikelblok, en dat luisterde naar de naam van tante Arabella.

Sinds de dood van zijn vrouw was zijn zuster in zijn huis getrokken, om daar het huishouden te leiden, en wat dat betreft kon Harvey tevreden over haar zijn.

Harvey had dus zekere morele verplichtingen tegenover zijn zuster, die niet jong meer en allesbehalve

knap was, en hij dacht met een bezwaard gemoed aan het tijdstip, waarop hij haar zou moeten bekenen, dat hij opnieuw in het huwelijksbootje zou stappen, waarin voor haar dan geen plaats meer zou zijn.

Maar daar de heer Harvey niet blind was voor haar gemis aan uiterlijk schoon, had hij toch gemeend, aan eventuele vrijers een zekere tegemoetkoming te moeten bieden, in de vorm van een flinke bruidschat, die 500.000 dollar zou bedragen.

Op discrete manier werd dit openbaar gemaakt, maar de garenfabrikant moest tot zijn bittere teleurstelling al gauw tot de ontdekking komen, dat zelfs dit lokaas niet in staat was de zienswijze van de heren ten aanzien van schoonheid en karakter van Miss Arabella in voor haar gunstige zin te wijzigen.

De heer Harvey was al enige tijd van plan naar Londen te reizen, om daar persoonlijk relaties aan te knopen met afnemers van zijn produkt; zijn eigenzinnig dochtertje had al lang de wens te kennen gegeven, Europa eens te zien, zodat hij besloot naar Europa te gaan. Kon hij zijn zuster daar uithuwelijken, dan sloeg hij als het ware drie vliegen in één klap.

Het is niet zeker of Miss Arabella precies op de hoogte was van dit sluwe krijgsplan van haar broeder, maar in ieder geval maakte zij geen tegenwerpingen, toen hij haar het voorstel deed, als chaperonne op te treden van Alice, de moeilijk te temmen wildebras.

Ongeveer een uur later stopte de trein in Winchester om reizigers in en uit te laten stappen.

Het portier van de coupé, waarin de rijke garenfabrikant en zijn dames hadden plaats genomen, werd geopend en een jongeman stapte binnen, met een zware koffer in zijn hand en gekleed in een smaakvol

sportkostuum.

Hij had nauwelijks een stap in de coupé gedaan, of de stem van Arabella, die soms zo scherp was als een mes, snerpte:

— Mag ik er uw aandacht op vestigen, mijnheer, dat er hier nog méér personen in de coupé zitten? U loopt over mijn voeten.

De jongeman bloosde flauwtjes, stamelde een excuus en tilde, niet zonder moeite, zijn zware koffer in het bagagenet.

— Hebt u niet gelezen, mijnheer, dat men in deze coupé niet mag roken? klonk opnieuw de bitse stem van tante Arabella.

— Ik wilde mijn sigaret net uit het raampje gooien, Miss, zei de jongeman, nu met duidelijke stem en volmaakt hoffelijk.

Na een oponthoud van vijf minuten zette de trein zich weer in beweging.

Wonderlijk genoeg scheen het landschap plotseling niet meer dezelfde aantrekkingskracht op Alice uit te oefenen. Daarentegen scheen zij haar aandacht nu te verdelen tussen de juist ingestapte jonge reiziger en een zak bonbons, die zij net uit de reistas van haar tante had opgedolven.

Wat de jongeman betreft, hij had het meisje, dat schuin tegenover hem zat, een paar keer met nauwelijks verborgen bewondering aangekeken en daarna had hij eveneens een financieel blad uit de zijzak van zijn jas gehaald en had zich daarin verdiept.

Maar zo belangrijk schenen de koersnoteringen toch niet te zijn, of hij vond herhaaldelijk gelegenheid, zijn lektuur af te breken, om over zijn krant heen, een steelse blik op zijn knappe reisgenote te werpen.

De reis verliep verder zonder incidenten, en slechts een paar minuten over tijd reed de lange trein het

Victoria Station binnen. De portieren werden opengegooid en de reizigers maakten aanstalten om uit te stappen.

Mijnheer Harvey had een koffer uit het net genomen en dit voorbeeld werd gevolgd door tante Arabella. Het ding was echter tamelijk zwaar en gleed uit haar handen, om terecht te komen op de voet van de onbekende, charmante medereiziger.

— I am sorry, mijnheer! riep tante Arabella verschrikt uit. Ik deed het niet met opzet.

— Daar ben ik van overtuigd, Miss, antwoordde de jongeman met een beminnelijke glimlach. Het had niets te betekenen, mijn voeten zijn tijdens mijn militaire diensttijd wel aan andere mishandelingen blootgesteld geweest.

— Hebt u meegevochten? liet tante Arabella zich ontvallen. O, wat vreselijk interessant.

— Het was misschien interessant, Miss, maar het was nog iets anders ook, antwoordde de jongeman op ernstige toon. Maar laat mij zo vrij zijn deze zware koffer even voor u op het perron te zetten. U zult mij ook wel toestaan een kruier voor u te roepen?

En met het meeste gemak tilde

hij de zware koffer op, stapte uit de trein, zette het op het perron en greep als het ware in de vlucht een witkiel, die hem voorbijstootte, en dat alles met een zekerheid, die duidelijk bewees, dat het reizen voor hem geen geheimen meer had, maar ook dat hij gewend was, te worden gehoorzaamd.

Hij nam daarna hoffelijk de hoed af voor de hele familie, maar blijkbaar speciaal voor Alice en verwijderde zich, om in het gewoel op het perron te verdwijnen.

Toch was hij niet zó gauw verdwenen, of hij had nog gelegenheid gehad te horen, hoe Harvey tegen de kruier riep:

— Die koffers naar het hotel Cecil.

En daarop liet de garenfabrikant er onmiddellijk op volgen, terwijl hij zich tot een kleine corpulente heer wendde, die zich met moeite een weg baande door het gedrang, om in zijn nabijheid te komen en hem op vrolijke toon toeriep:

— Heel aardig dat je gekomen bent, Elderton. Ik had er werkelijk niet op durven rekenen. Laat ik je voorstellen aan mijn zuster Arabella en aan mijn dochter Alice.

HOOFDSTUK II.

TANTE ARABELLA WIL EEN AVONTUUR

De kleine, dikke heer boog en toen hij zijn hoed afnam bleek het, dat op zijn hele schedel volkomen alles ontbrak wat op haren leek.

De baardgroei van mijnheer Elderton was nooit erg overvloedig geweest en toen het hem bij het laten groeien van een baard op kin en wangen gebleken was, dat deze heel dun en bovendien vuurrood was, toen had hij er voor altijd van afgezien met dit mannelijk sieraad te pronken en het gevolg was geweest, dat zijn hoofd bedrieglijk veel leek op een Edammer kaasje, hier en daar bedekt met kleine oneffenheden.

Toch was het geen onaangenaam uiterlijk, verre van dat. Het was een vriendelijk, bol gezicht, met rode wangetjes, een wipneus en tintelende, bruine ogen, waarboven zich wenkbrauwen welfden, die voortdurend als in de opperste verbazing omhoog waren getrokken. Elderton was uiterst zorgvuldig gekleed, zonder een fat te zijn.

Mijnheer Elderton had driemaal gebogen, schudde nu Harvey de hand, alsof hij hem de arm uit de kom wilde rukken, en zei met een hoog stemgeluid:

— Aangenaam je van dienst te kunnen zijn, Harvey. Ik hoop, dat wij zaken zullen doen. Ik kan je nu al wel zeggen, dat ik, als je garen nog zo goed is als enige jaren geleden, voor een half miljoen van je kan afnemen. Nu, wij spreken daar

nog wel eens over.

Harvey greep hem lachend bij de arm, terwijl hij zei:

— Alles is in orde, old Sport. Laten we gaan, want de kruier wordt al ongeduldig. Wij logeren in het Hotel Cécil, je blijft natuurlijk bij ons dineren?

Al pratende was het viertal de brede trap afgedaald, en stond nu in de nauwe Fleet Street, waar het station lag. Elderton stak zijn vingers tussen de tanden, en floot als een volleeerde hotelportier een taxi. Dadelijk kwam er een aanrijden, en allen stapten in.

— Alles hier in orde? vroeg Harvey glimlachend, toen de auto in beweging kwam. Nog altijd geen huwelijksplannen? Ben je nog steeds verstoekt vrijgezel? Schaam je, Elderton.

— Dat doe ik, dat doe ik ook; riep Elderton druk. Ik schaam mij als ik opsta, ik schaam mij als ik naar bed ga. Maar de zaak is niet zo eenvoudig, als jij het je voorstelt. Ik ben rijk en daarom zou ik heel wat vrouwen kunnen krijgen, die het alleen om geld te doen is. Maar dat wil ik niet, dat wil ik per sé niet. Ik houd het er op, om, als ik ooit mocht trouwen, een vrouw in mijn huis binnen te voeren, die een beetje om mij geeft. En dat zal lastig zijn, dat zal drommels lastig zijn. Ik ben niet jong meer, tegen de vijftig, ik ben verre van knap en ik kon mij met de beste wil van de wereld niet voor-

stellen, hoe ooit een vrouw op mij verliefd zou kunnen worden. En daarom denk ik, dat ik wel ten eeuwige dage jonggezel zal blijven.

— Nooit de dag prijzen voor het avond is, mijnheer Elderton, zei tante Arabella. Ik ben nooit gewend geweest om een blad voor de mond te nemen en daarom zeg ik, dat ik u helemaal niet lelijk vind. U bent geen Adonis, verre van dat, maar u hebt een heel prettig, opgewekt gezicht. Het doet iemand heus goed, naar u te kijken.

— Meent u dat echt, Miss Arabella? meent u dat werkelijk? riep Elderton opgewonden uit. Daarmee maakt u mij dol gelukkig. Dat is nog nooit tegen mij gezegd. Ik, ik, apprecieer het bijzonder.

— Dat mag je wel doen, Elderton, want mijn zuster staat er voor bekend, dat zij niet zo bijzonder complimenteus tegenover heren is uitgevallen, merkte Harvey lachend op. En vertel mij nu eens, of je ons aan een paar introducties kunt helpen, hier in Londen. Ik ben hier voor zaken, maar de dames willen zich natuurlijk wat amuseren, en een party, een bal, een soirée, dat zou hen allemaal zeker welkom zijn.

— Maar dat spreekt toch vanzelf, dat is zo klaar als een klontje riep Elderton uit. Het treft uitstekend; over drie dagen is er juist een grote soirée in het huis van de Amerikaanse gezant, die ik persoonlijk heel goed ken, en het zal mij erg gemakkelijk vallen je daar te introduceren.

— Dolletjes! riep Alice uit, terwijl zij vrolijk in de handen klapte. Daar gaan we toch zeker naar toe, papa?

— Ja, wildebras, prima!

— U gaat toch mee, tante? vroeg het meisje, zich tot haar tante wendend.

— Waarom zou ik niet meegaan? vroeg tante bits. Je gelooft toch ze-

ker niet, dat ik tango, foxtrott en twist heb geleerd, om ze voor de mussen te dansen?

— Hahaha! die is heel goed, die is prachtig! riep Elderton uit, en hij lachte, tot de tranen hem letterlijk over de wangen stroomden, alsof tante Arabella de beste mop had verteld, die hij nog ooit had gehoord.

Na enige tijd stopte de auto voor het Hotel Cécil.

Daar het toen pas vijf uur was, nam Elderton afscheid met de belofte, dat hij om half zeven weer present zou zijn, om met Harvey en de dames te dineren.

De schatrijke garenfabrikant had zijn kamers telegrafisch besproken en men bracht hem dan ook direkt naar een suite van vijf vertrekken op de tweede verdieping, die voor hem, zijn zuster en zijn dochter bestemd waren.

De grote bagage werd een uur later al gebracht en allen konden zich dus behoorlijk kleden voor het diner. Want het was hun bekend, dat men vooral in het Hotel Cécil erg veel werk maakte van het diner-toilet, dat zowel voor de dames als de heren avondkleding voorschreef.

Daar de slaapkamers van de twee dames door een tussendeur met elkaar in verbinding stonden, hadden zij alle gelegenheid, onder het kleden met elkaar te praten.

Alice had niet veel werk met zich te kleden en stond al gauw voor de grote spiegel om haar figuurtje aan een grondig onderzoek te onderwerpen.

Zij zag er allerliefst uit in haar blauwzijde toiletje, niet al te zwaar gedecolleteerd, dat haar slanke gestalte voortreffelijk deed uitkomen.

Een ogenblik later verscheen tante Arabella in haar slaapkamer, gekleed in donkerrode zijde, het volle blonde haar, een van haar weinige sieraden, torenhoog opgemaakt, de

armen tot boven de ellebogen bloot.

— Maak mijn japon van achteren eens dicht kind, vroeg zij.

Alice keerde zich om en deed wat haar gevraagd werd.

— Hoe oud schatte u hem, tante ? vroeg zij plotseling.

— Dat zei hij toch zelf : tegen de vijftig.

— Goede hemel, ik dacht, dat hij niet ouder was dan vier- of vijf en twintig, riep Alice verschrikt uit.

— Over wie heb je het eigenlijk ?

— Natuurlijk over de jongeman in de coupé.

— En ik praat over Elderton, antwoordde tante Arabella ongeduldig. Dat jongmens in de coupé zal zeker niet ouder dan vijf en twintig zijn geweest. Maar meisje, wat voer je toch uit ? Geloof je, dat mijn japon goed zal zitten als je het eerste haakje aan het derde oogje vastmaakt ? Waar zitten je gedachten toch ?

— Neem mij niet kwalijk, tante, mompelde Alice. Ik ben vanavond een beetje onhandig.

Zij haakte de japon nu goed dicht en de beide dames waren nu klaar om naar de grote, weelderige ingerichte eetzaal van het hotel te gaan.

Alice ging op de deur van haar vader's kamer kloppen en vond hem net bezig, zijn rok aan te trekken.

— Ben je klaar, vadertje ? vroeg ze. Kom dan maar gauw mee.

Op het ogenblik, dat het drietal hun kamer zou verlaten, keek Harvey zijn zuster vorsend aan, knikte goedkeurend en vroeg toen plotseling:

— Waarom heb je eigenlijk je briljanten broche niet opgedaan, Arabella ?

— Voor het diner ? Is dat niet een beetje protserig ? Ik wilde haar bewaren tot op de soirée bij de Amerikaanse gezant.

— Je kunt bij die japon, die je overigens uitstekend staat, heel goed je briljanten broche dragen, antwoordde de garenfabrikant. Het hindert volstrekt niet als de mensen zien, dat je niet helemaal onbemiddeld bent.

— Wacht dan maar even, zei tante Arabella.

Zij ging haastig haar kamer binnen, deed een muurkast open, waarvan zij de sleutel in haar tas had gestoken, nam er een eenvoudig ijzeren geldkistje uit, opende ook dit en lichtte er een broche, als men het voorwerp zo noemen mag, van buitengewone omvang uit.

Het was een soort platina plakkaat van driehoekige vorm, dat om de hals werd bevestigd met behulp van een platina ketting en bovendien op het corsage kon worden vastgestoken met een speld van hetzelfde metaal.

Deze platina driehoek was bezet met zeven rijen briljanten, die naar beneden toe in aantal afnamen, terwijl ook de stenen zelf hoe langer hoe kleiner werden.

Aan de punt van de driehoek hing een peervormige briljant van buitengewone grootte, prachtig geslepen en die alleen zeker minstens 20.000 pond sterling waard was.

Zestig jaar geleden had de grootvader van Miss Arabella voor dit kostbare, hoewel eigenlijk niet erg smaakvolle stuk, 140.000 dollar moeten betalen, en men vond dat toen algemeen erg goedkoop. Nu was het zeker het dubbele waard.

Tante Arabella deed het flonkerende juweel met welgevallen om haar dunne hals, bekeek zich in de spiegel, zette het ijzeren kistje weer weg, sloot de kastdeur en voegde zich bij de beide wachtende op de gang.

HOOFDSTUK III.

ENKELE NIEUWE FIGUREN

De fabrikant in garens was een man van de klok en precies om half zeven verscheen hij op de drempel van de eetzaal, keek enige ogenblikken zoekend rond en richtte toen zijn schreden naar het tafeltje, waaraan Harvey en de beide dames al zaten.

Hij boog op zijn gewone levendige manier een paar keer en begon toen op zijn drukke, radde toon:

— Ik hoop toch, dat ik u niet heb laten wachten? Dat zou ik mijzelf nooit vergeven hebben. Mijne dames, mijn compliment. U ziet er als prinsessen uit. Miss Arabella, ik moet u...

Ineens hield hij op en bleef met open mond en wijd opengesperde ogen naar het diamanten sieraad kijken, dat straalde en fonkelde, vonken spatte en de ogen bijna verblindde door zijn glans.

Tante Arabella glimlachte zelfbewust en vroeg toen op de onschuldigste toon van de wereld:

— Wat wilde u zeggen, mijnheer Elderton? Waar keek u zo naar?

— Ik? wel Miss Arabella, ik heb in mijn leven tamelijk veel diamanten gezien, maar zo veel en zulke kostbare heb ik, geloof ik, nog nooit bij elkaar gezien op de boezem van een vrouw. Ik maak u nogmaals mijn compliment.

Elderton had plaats genomen naast Harvey, zodat hij als het ware in het volle licht zat van de diamanten

op de borst van tante Arabella. Hij wierp er nu en dan een verstolen blik op en scheen erg onder de indruk te zijn van deze pracht.

Na de soep kwamen de tongen los en wel speciaal de tong van Elderton. Want deze heer liet zich zelfs door het hanteren van vork en mes niet afleiden van zijn kunst om heel weinig te zeggen met heel veel woorden.

Er waren niet veel zaken waarvan hij geen verstand had.

Alice bewonderde de virtuositeit, waarmee hij van het ene onderwerp op het andere oversprong, maar dat belette haar niet om met grote eetlust haar maal eer aan te doen en intussen haar ogen goed de kost te geven, want zij was een echte Amerikaanse en zij wilde uit haar uitstapje naar het vasteland van Europa alles halen wat er uit te halen viel.

Plotseling bleef zij stokstijf zitten, haar vork halverwege tussen bord en mond, de rode lippen iets van elkaar en de ogen kijkend over het hoofd van Elderton heen, naar iets, dat zij in de verte scheen te hebben opgemerkt.

Tante Arabella had een wonderlijk scherp opmerkingsvermogen en binnen een kwart seconde had zij de starre houding van haar nicht opgemerkt en de richting van haar blik gevolgd, na met verbazing te hebben gezien hoe haar nichtje zachtjes bloosde.

Toen mompelde zij voor zich heen:

— Wel heb ik van mijn leven, dat is zowaar.

Elderton, die net was aangeland in het midden van een beschrijving van een hevig gevecht in de woestijn, hield een beetje ontdaan op, toen hij bemerkte, dat de aandacht van zijn gehoor hem ontgaan was, en keek toen onwillekeurig om, om te weten te komen, wie of wat de oorzaak was.

Zijn ronde, rode gezicht kreeg een vrolijke uitdrukking, en hij wuifde nadrukkelijk tegen een lange, jongeman in avondkostuum, die langzaam het gangpad afkwam tussen twee rijen tafeltjes en zijn blikken zoekend liet rondgaan, alsof hij naar een nog onbezette plaats zocht.

Toen bracht Alice haastig het hapje gebraden kip op haar vork in haar mond en vroeg:

— Kent u die heer, mijnheer Elderton?

— Zou ik hem niet kennen? Het is mijn bloedeigen neef. Het is Jack Forester. Hij is eerste sekretaris aan de Amerikaanse Legatie.

Alice vergenoegde er zich mee, op zachte toon te mompelen:

— De jongeman uit de coupé. De jongeman uit de coupé.

Nu was het de beurt van Elderton om verbaasd op te kijken, want hij had de woorden gehoord.

— Kent u mijn neef soms? vroeg hij. Dat zou alleraardigst zijn.

— Heel oppervlakkig, mijnheer Elderton, heel oppervlakkig. Wij hebben kennis met hem gemaakt in de coupé tussen Southampton en Londen.

Intussen was Jack Forester zo dicht bij gekomen, dat men onmogelijk meer over hem kon praten, zonder hem alles te laten horen.

Men zweeg dus halsstarrig aan het tafeltje en het onvermijdelijk gevolg

was, dat de jongeman nu pas goed merkte, dat men over hem gesproken had, zoals dat dikwijls bij dergelijke gelegenheden gebeurt.

— Wel, Jack, jij hier, kerel? Laat ik je even introduceren bij mijn beste handelsvriend Harvey, uit Philadelphia, en zijn lieve familie, Miss Arabella, zijn zuster, Miss Alice, zijn dochter.

Jack Forester boog met de onberispelijke hoffelijkheid van de diplomaat in de dop, en hij had het genoegen, op het gezicht van Alice een verraderlijk bloesje te zien verschijnen, dat hem blijkbaar erg aangenaam aandeed.

Ook tante Arabella knikte met een allerbeminnelijkst lachje, zodat de diamanten fonkelden en schitterden.

Harvey stak de jongeman de hand toe, en zei:

— Het doet mij genoegen, mijnheer, een jongeman te ontmoeten, die werkzaam is op de Legatie van mijn gezant. Zullen wij het genoegen hebben u te ontmoeten op de soiré, die over drie dagen in zijn huis plaats vindt?

— Gaat u er heen, mijnheer? vroeg Jack op zijn beurt.

— Ongetwijfeld.

— Met uw zuster en uw dochter?

— Zeer zeker.

— Dan zal ik er beslist ook zijn, mijnheer Harvey, zei de jongeman, en zijn blik gleed snel over het mooie gezichtje van Alice, die het schijnbaar erg druk had met het kippenboutje op haar bord.

Maar intussen werd Jack Forester in de doorgang heen en weer gedrongen door gasten, die binnen kwamen of de zaal al weer verlieten, en Harvey, die het zag, nodigde hem uit, plaats te nemen aan zijn eigen tafel.

Jack bedacht zich geen sekonde, maar nam de invitatie aan, wenkte de kellner, en bewees enige ogen-

blikken later volle eer aan het inderdaad voortreffelijk middagmaal.

Het diner verliep veel te snel naar de zin van de beide jongelui, die elkaar voortreffelijk schenen te begripen, zoals Elderton meesmuilend tegen Harvey opmerkte.

Daar het inmiddels vrij laat geworden was, moest men het plan om naar een schouwburg te gaan, opgeven, maar Elderton stelde voor, dat Harvey mee zou gaan naar de Windsor Club, waarvan hij lid was, en waar hij hem wilde introduceren en voorstellen aan een paar leden, die voor een deel behoorden tot het consortium, dat het kontrakt met de garenkoning zou sluiten.

Ook Jack Forester was lid van de Windsor Club, maar hij scheen die avond echt geen behoefte te voelen, daarheen te gaan.

— De Club is heel aardig, zei hij, maar wilt u mij eens zeggen of gij van plan bent de dames deze eerste avond in Londen al aan hun lot over te laten?

— O, wij kunnen wel voor ons zelf zorgen, wat dat betreft! riep tante Arabella uit, terwijl zij haar spitse neus trots opstak.

— Ik denk er niet aan tegen te spreken, Miss, antwoordde de jonge diplomaat glimlachend, maar u bent nu eenmaal vrouwen en in die hoedanigheid kunt u hier 's avonds onmogelijk alleen uw vermaak vinden. Ik zou dus aan mijnheer Harvey het voorstel willen doen als uw gids op te treden en u een beetje wegwijs te maken in de wereld van de Londense gemakkelikheden.

— Een uitstekend plan, riep Harvey uit. Ik kan dan het vermaak koppelen aan de zaken en u zult, daar ben ik zeker van, mijn dames wel weten te amuseren.

— O, dat kunt je gerust aan Jack overlaten, riep Elderton vrolijk uit.

— Dan zal ik u, als u het goed-

vindt, naar het hypodrome begeleiden, dames, zei Jack. Er is een voortreffelijk programma en u zult u niet vervelen, daar ben ik zeker van.

Het maal was beëindigd en men maakte zich klaar om te vertrekken.

Elderton had intussen al zijn eigen auto laten komen en de twee heren vertrokken naar de Windsor Club, waarvan het grote gebouw in de Oxford Street gelegen is, terwijl Jack Forester, in de wolken over het toeval, dat hem weer op de weg had gebracht van het meisje, dat direkt zo'n grote indruk op hem had gemaakt, zich over de beide dames ontfemde.

— Wat is dat voor een club? luidde de eerste vraag van Harvey aan Elderton, zodra de auto van de garenhandelaar zich in beweging had gesteld.

— Het is een van de meest democratische clubs van Londen en je hoeft er beslist niet op te rekenen, daar onze oudste adel te vinden, of te denken, dat ieder lid daar een jaarlijkse contributie van 1.000 pond sterling betaalt. Daarmee wil ik echter evenmin zeggen, dat de Windsor Club niet veel bijzonders is. Juist het tegendeel. Maar men kan er lid van worden, wanneer men slechts geïntroduceerd wordt door te goeder naam en faam bekend staande leden en 200 pond contributie per jaar kan betalen. Maar of het lid van adel is of niet, doet er beslist niets toe. Wij hebben artsen, auteurs, miljonairs, gepensioneerde generaals, bankiers, rijke sportlui en geleerden onder onze leden. Sommigen zijn van adel, de meesten zijn het niet. Maar wij hebben één ding, dat andere clubs beslist niet hebben, en dat is onze vice-voorzitter, Lord William Aberdeen.

— Wat is er voor bijzonders aan die Lord?

— Wel, hij is buitengewoon rijk,

maar dat zou niet voldoende zijn om zo bekend te zijn. Dat zijn meer zijn eigenaardige gewoonten, zijn teruggetrokken manier van leven en de manier, waarop hij elk jaar opnieuw tienduizenden ponden sterling besteedt aan liefdadige doeleinden. Men zegt, dat hij in het geheim nog veel meer schenkt en hij moet wel heel rijk zijn, want hij doet dit al jaren, minstens zolang als ik hem ken, dat wil zeggen, ongeveer vier jaren. Hij wil nooit iets horen over zijn liefdadigheidszin en wij vermijden dat onderwerp dan ook zoveel mogelijk. Hij is een van onze beste sportlui en toen hij al 37 jaar was, heeft hij voor de vijfde keer het Engels golfkampioenschap weten te veroveren. Ik denk, dat u er prijs op zult stellen, kennis met hem te maken, al zijn er velen, die hem niet graag mogen, vanwege zijn stekelige en sarcastische opmerkingen. Ik hoop, dat hij er vanavond zal zijn met zijn sekretaris, Charles Brand, een opgewekte, jonge snuiter, die goed bevriend is met mijn neef Jack.

De beide heren spraken nog even door over andere onderwerpen, totdat de auto stopte voor een groot, grijs gebouw met een brede boogvormige deur, die toegang bleek te verlenen tot een geweldig grote hall.

Op de tweede en derde verdieping van dit huis lagen de clublokalen van de Windsor Club.

De twee heren gaven hun overjassen af aan een ijlings toeschietende bediende, die ze in de vestiaire zou deponeren en gingen vervolgens de marmeren statietrap op, die toegang gaf tot een breed portaal.

Elderton opende een hoge, dubbele deur van zwaar verguld hout en trad met zijn gast binnen.

Zij stonden nu in de grote conversatiezaal van de club, waar het op dat ogenblik tamelijk vol was.

Een tiental leden zat in gemak-

kelijke fauteuils om het haardvuur, anderen zaten aan speeltafeltjes of aan de grote leestafel, die in het midden van het grote vertrek stond en beschenen werd door twee monumentale elektrische kronen.

Slechts weinig leden keken op, toen Elderton binnenkwam, met zijn introducé, en volgens de Engelse gewoonte zou Harvey daar ook de hele avond hebben kunnen blijven, zonder dat een van de leden hem ook maar één blik zou hebben waardig gekeurd.

Elderton stelde hem aan een paar van zijn vrienden voor en voerde hem tenslotte naar de haard, waar hij glimlachend bleef stilstaan vóór een heer in rok, van wie op dat ogenblik weinig anders zichtbaar was dan zijn lange, gespierde, kaarsrechte benen.

— Lord Aberdeen, het zou mij veel plezier doen, wanneer ik mijn vriend Harvey uit Philadelphia aan u zou mogen voorstellen.

Er kwam enige beweging in de benen en uit de schaduw van de geweldige leunstoel maakte zich eerst een bovenlichaam, vervolgens een hoofd los. Een scherp gesneden gezicht werd zichtbaar, waarin twee grote, donkergrijze ogen glansden. Het was het gezicht van een ongeveer veertigjarig, slank en toch krachtig gebouwd man, met de lange, niet te zwaar gespierde armen van de roeier en de enigszins gewelfde, gevulde schouders en rug van de bokser.

Deze figuur stond langzaam op, stak Harvey een opvallend blanke hand met lange vingers toe en zei met een diepe, welluidende stem :

— Bijzonder aangenaam, met u kennis te maken, mijnheer Harvey ; ik zeg dat natuurlijk onder voorbehoud, totdat ik u helemaal zal hebben leren kennen. Ik vind, dat men onze beleefdheidsfrases in deze ern-

stige tijd wel eens aan een herziening mocht onderwerpen.

— Wij zullen dan zeggen, Mylord, dat het mij voorlopig ook heel aangenaam is. Op die manier blijven wij goede vrienden en wij kunnen naderhand nooit zeggen dat wij elkaar bedrogen hebben.

Harvey keek vragend naar de jongeman met een rond en blozend gezicht en helder schitterende blauwe ogen, die tegelijk met Zijne Lordschap was opgestaan, en Elderton stelde voor:

— Mijnheer Charles Brand, de sekretaris van Lord Aberdeen.

De heren bogen voor elkaar en daarop ging iedereen weer zitten.

Lord Aberdeen had Harvey van tussen zijn half dichtgeknepen oogleden nauwkeurig opgenomen en zei nu:

— Voor zaken hier, als ik vragen mag?

— Half voor zaken, half voor genoegen, Mylord, antwoordde Harvey lachend. Ik doe de zakenhelft, mijn zuster en mijn dochter doen de helft van het vermaak.

— Aha! U hebt zich aangenaam reisgezelschap verschaft?

— Nu, vrouwen zijn niet altijd zulk aangenaam gezelschap, als men zaken moet doen, zei Harvey schouderophalend. Die jonge meisjes van tegenwoordig hebben verbazend veel noten op hun zang, en de oude meisjes trouwens ook. Stel u voor, Mylord, dat Miss Arabella, de zuster van mij, hier in Londen beslist een avontuur wil beleven.

— Hoe oud is die dame, als ik vragen mag?

— Zij moet met Pasen 42 worden, antwoordde Harvey. Maar zeg haar in Godsnaam niet, dat ik het u heb verklapt.

— Lieve hemel, ik had haar voor niet ouder dan hoogstens 35 aangezien, riep Elderton uit. Ik zeg dat

niet om haar te vleien; het is de waarheid.

— Heel vriendelijk van je, Elderton, zei Harvey droogjes. Ik zal het haar bij gelegenheid eens vertellen.

— Dat zou ik niet doen als ik u was, klonk de klankvolle stem van Lord Aberdeen. U weet toch nog niet of zij niet voor 25 in plaats van voor 35 wil worden aangezien. Maar, vertel mij eens, wat voor soort avontuur zoekt uw zuster?

— O, dat laat haar volkomen onverschillig, antwoordde Harvey schouderophalend. Zij is soms zo romantisch als een bakvis. Zij dweept met de zee, alleen omdat men er in kan vallen en dan natuurlijk de kans loopt, door een knappe en sterke jongeling op het droge te worden gebracht. Zij bestuurt zelf haar auto; niemand kan zeggen of zij op een eenzame landweg niet eens tegen een boom zou aanrijden, natuurlijk met niet al te grote vaart, want zij wil wel het slachtoffer van een ongeluk worden, maar dan niet met gebroken armen of benen, om vervolgens te worden opgenomen in het huis van een brave landedelman, wiens zoon dan verliefd op haar moet worden, zoals logisch is.

— Ik weet zeker dat je je zuster te zwart afschildert, Josuah, riep Elderton uit. Ik geloof beslist niet wat je daar zegt.

— Is uw zuster rijk, als ik vragen mag, mijnheer Harvey? vroeg Lord Aberdeen.

— Dat is zij zeker. Mijn vader heeft haar een heel groot fortuin nagelaten.

— Is zij soms in het bezit van kostbare juwelen?

— Zij heeft voor enige honderdduizenden dollar bij zich.

— Goede hemel, dan kan zij misschien meer avonturen beleven dan zij zelf eigenlijk wel zou willen, antwoordde Lord Aberdeen. Men zou

haar, bijvoorbeeld, kunnen bestellen.

— U zult mij niet geloven en het is toch de waarheid, als ik u zeg, dat zij dat niet eens zo naar zou vinden, mits het maar op een romantische manier gebeurt, en natuurlijk

op voorwaarde, dat het bedrag niet te hoog is.

— Zij zal haar zin hebben, bromde Lord Aberdeen voor zich heen, maar zo zachtjes dat niemand anders het kon verstaan.

HOOFDSTUK IV.

VOORBEREIDINGEN

Drie dagen later, omstreeks acht uur in de avond, reed een grote, glanzende auto in de snelle vaart door de Cromwell Street en stopte op enige afstand van een oud, tamelijk klein huis, dat op een hoek lag en aan drie kanten omringd door een grote tuin.

Er stapten twee heren uit de auto, die bijna op hetzelfde ogenblik weer wegreed.

Het waren Lord William Aberdeen, de vice-voorzitter van de Windsor Club en zijn sekretaris Charles Brand.

Zij schoten snel een zijstraat in, waar zich op dat ogenblik niemand vertoonde en waren enige sekonden later verdwenen door de lage deur in een bakstenen muur, die de achtertuin van het oude huis afsloot.

Zij liepen haastig over het smalle pad, dat van de deur naar de achterkant van het huis voerde en gingen hier naar binnen, nadat Lord Aberdeen de deur geopend had met behulp van een sleutel.

Zodra de beide mannen binnen waren en de deur weer gesloten was, maakten zij licht en gingen een eikenhouten trap op.

Op de eerste verdieping stapten zij een groot vertrek binnen, dat echter maar één raam had, dat met blinden was gesloten.

Lord Aberdeen draaide de schakelaar van het elektrisch licht om en keek toen glimlachend naar zijn vriend, die nog op de drempel stond.

Charles Brand was in avondkostuum en zijn blauwe ogen hadden niet dezelfde vrolijke uitdrukking, welke Harvey daarin enige dagen te voren had opgemerkt.

— Wat is er, Charles? Je ziet er niet uit als iemand die naar een plezierige soirée gaat.

— Als ik de soirée bijwoonde in gezelschap van Lord Aberdeen, dan zou ik mij ook erg opgewekt gevoelen, Edward. Maar nu jij er met opzet wilt heengaan als, als... John Raffles, als...

— Als de Gentleman-Dief, vulde de andere de zin aan. Ja, ja, Charles, zo is nog altijd mijn naam, en ik ben er nog altijd trots op. De schatrijke Amerikaan heeft drie dagen geleden zeker niet vermoed, dat hij zelf zijn dwaze zuster overleverde in de handen van de langgezochte John Raffles, van de man, op wiens hoofd

al jaren een prijs van 2.000 pond sterling staat. Ja, ja, dat is het duurdere leven. Enige jaren geleden was ik Scotland Yard nog maar 1.000 pond waard; men heeft mij opgeslagen, het wild wordt duurder. Mijn hemel, Charles, kijk alsjeblief niet alsof je je laatste oortje versnoept hebt. Vind je het zo vreselijk, dat ik die rare Miss Arabella wil ontlasten van dat glinsterende ding, dat zij om de hals draagt en dat mij beter van pas komt dan haar. Ik zal haar het avontuur bezorgen, waar zij zo naar verlangt.

Raffles had al onder het praten een groot geheim vak in een van de muren geopend, door op een goed verborgen knop in de gebeeldhouwde rand van de grote spiegel te drukken, en hieruit haalde hij nu een paar dozen waarin vakkundig vervaardigde pruiken en baarden opgeborgen bleken te zijn.

Hij zocht enige tijd, en haalde er toen een pruik uit met kortgeknipt, borstelig wit haar.

— Waar hoort dat bij? vroeg hij glimlachend, Brand de pruik voorhoudend.

— Dat is het haar van een barse generaal, antwoordde Brand onmiddellijk.

— Goed geraten, antwoordde Raffles, terwijl hij de pruik op een kleine kaptafel legde. Wij zullen de rol van een generaal maar spelen in gepensioneerde vorm. Ik heb een uitnodiging aan het adres van een niet bestaande generaal Stokes, maar er wordt beslist niet vereist, dat de man in uniform vereist. Hier zijn de wenkbrauwen en hier is de snor.

Raffles had nog een andere doos geopend, en nam er enige flesjes uit.

Zij waren gevuld met verschillend gekleurde vloeistoffen en bestemd, om de gelaatskleur naar behoefte te wijzigen, zonder dat Raffles gebruik hoefde te maken van de vette

schmink, die op het toneel wordt gebruikt en die bij daglicht al op meters afstand te zien is.

Raffles sloeg een soort kapmantel om, ging vóór de tafel zitten en begon met de grootste zorgvuldigheid zijn gezicht een verandering te laten ondergaan.

Brand keek een ogenblik zwijgend toe, hoe dat gezicht hoe langer hoe ouder werd, tanig en met rimpels doorploegd en vroeg toen:

— Je bent natuurlijk zeker van je zaak?

— Wat bedoel je?

— Ik bedoel, dat je geen ogenblik twijfelt, of je zult het juweel in handen weten te krijgen?

— Ik geloof inderdaad te mogen zeggen, dat ik daar niet aan twijfel, Charles.

— Wil je me dan eens zeggen waar het dan eigenlijk voor nodig is, dat je je zoveel moeite geeft en een andere gedaante aanneemt?

— Dat is heel eenvoudig. Het is een aloude waarheid, dat het gemakkelijker valt iets te stelen, dan het gestolene in veiligheid te brengen. De diefstal wordt misschien gauw ontdekt en bij een eventuele fouillering van alle gasten, zou het voor mij erg onaangenaam zijn, wanneer het bleek, dat Lord William Aberdeen in het bezit werd gevonden van het gestolen sieraad. Ik zou dan natuurlijk mijn matten wel kunnen oprollen en genoodzaakt zijn, een heel andere figuur te kiezen, kortom een nieuw mens te worden. Ik voel mij nu als Lord Aberdeen zo op mijn gemak, dat het mij werkelijk zou spijten, wanneer ik ooit genoodzaakt zou zijn die rol prijs te geven. John Raffles en Lord Aberdeen zijn al jaren één en ondeelbaar; het zou noodlottig kunnen zijn, wanneer ik gedwongen werd die ondeelbaarheid te laten varen. Daarom heb ik er nu graag wat moeite voor over.

Raffles wendde zich weer naar de spiegel en trok met een leren doeze-laar, die hij beurtelings in de vloei-stoffen doopte, fijne lijntjes op zijn gezicht, dat er nu uitzag, alsof het van perkament gemaakt was.

De oogleden kregen rode randjes, de wimpers werden bewerkt, zodat zij een vlasachtige kleur kregen, de gitzwarte wenkbrauwen verdwenen onder witte, borstelige haarplukken, die de ogen overschaduwden.

En toen Raffles de pruik met het kortgeknipte witte haar had opgezet, leek hij zo volkomen op een oude knorrige, met niets tevreden gepensioneerde generaal, dat Charles hem een ogenblik vol verbazing aanstaarde en toen uitriep:

— Het is verbazend, Edward. Al staat men op twee decimeter afstand vóór je, van het bedrog is absoluut

niets te merken en de groeven, rimpels en putjes in je gezicht zijn zó echt, dat ik bang ben, ze nooit meer te zien verdwijnen.

— Het doet mij genoeg, dat de vermomming geslaagd is, zei Raffles, deze keer met een stem, die een klank had, alsof men een mand met oud roest door elkaar schudde.

Hij had uit de klerenkast een rok uitgezocht, die bij een man, als hij moest voorstellen, hoorde: de mouwen een beetje te lang, evenals de broekspijpen, slecht passend en ouderwets. Ten slotte greep hij nog een hoge hoed, die zijn beste dagen achter de rug had en zei met dezelfde roestige stem:

— Ik ben klaar, jongeman. Rechtsomkeer mars! In de looppas, want wij hebben niet veel tijd meer.

HOOFDSTUK V.

DE SOIREE BIJ DE AMERIKAANSE GEZANT

Het was omstreeks negen uur in de avond, toen Charles Brand helemaal alleen de grote zaal bij de Amerikaanse gezant binnentrad, waar hij al een groot aantal gasten aantrof.

Bijna ogenblikkelijk viel zijn blik op Arabella Harvey, die trots als een pauw heen en weer liep, terwijl de briljanten broche in het licht van de elektrische stroom straalde en fonkelde. Naast haar wandelde Alice op en neer, en haar enig versiersel bestond in haar frisse schoonheid.

Brand liet zijn oog onderzoekend rondgaan en het duurde niet lang of

hij had Jack Forester ontdekt, die om Alice heendraaide als de wachter om een schitterende planeet.

En in een hoek, niet ver van de door een portière afgesloten brede deur, die naar de buffetzaal voerde, stonden Harvey en Elderton, die in een druk gesprek gewikkeld waren en het waarschijnlijk over hun kontrakt hadden.

Brand zag ook nog een paar leden van de Windsor Club, die hij van uit de verte toeknikte en, zoals hij wel gedacht had, werd hem van verschillende kanten gevraagd, waarom Lord Aberdeen niet was komen opdagen.

Hij maakte er zich af met te verklaren, dat Zijne Lordschap zich niet goed voelde en waarschijnlijk op dit ogenblik al in bed zou liggen.

Het dansen was al begonnen op de tonen van een voortreffelijk bandje, dat op een kleine verhoging had plaats genomen.

Het was ongeveer half tien, toen de deur van de balzaal, waar op dat ogenblik een paar honderd gasten waren, opnieuw openging en generaal Stokes binnen kwam.

Hij scheen een ogenblik met zijn rood omrande ogen tegen het felle licht te knippen, en liep toen met schuifelende passen, de handen op de rug, door de zaal op de gezant toe, met wie hij enige woorden scheen te wisselen, om zich dadelijk daarna weer te verwijderen.

Brand had Raffles zien binnenkomen en het was alsof zijn ongerustheid bij toverslag verdween, toen hij die volmaakte vermomming zag, en de manier bewonderde, waarop Raffles zijn rol speelde.

Hij zelf, die er bij was geweest, toen de Grote Onbekende zich vermomde, kon zich nauwelijks voorstellen, dat deze magere, slappe en gebogen gestalte, dezelfde man was die voor beeldhouwers als model had gestaan en die vele takken van sport prima beheerste.

Toen generaal Stokes zijn opwachting gemaakt had bij de gezant, begaf hij zich tussen de gasten en probeerde daar blijkbaar zo weinig mogelijk in het oog te lopen.

Maar heel ongemerkt wist hij in de buurt te komen van tante Arabella, die op dat ogenblik bij het dansen toekeek, gezeten in een gemakkelijke fauteuil.

Raffles naderde de zuster van de garenfabrikant totdat hij nauwelijks vijf meter van haar verwijderd was en maakte toen bij zichzelf de opmerking:

— Het ding is inderdaad niet erg mooi, wat de vorm betreft, maar de juwelen zijn ongetwijfeld prachtig. Wij zullen nu eens kijken, hoe ik het beste in kennis kan komen met tante Arabella.

De waardige dame zat op dat ogenblik min of meer alleen, want er werd gedanst en haar broer net als Elderton, spraken nog altijd druk met elkaar en schenen haar een beetje te hebben vergeten.

Maar daar kwam Jack Forester aan, die een hoffelijke buiging vóór haar maakte, en haar het volgende ogenblik naar de dansvloer leidde.

Raffles keek het tweetal een ogenblik meesmuilend na, toen hij de verheerlijkte glimlach op het gezicht van tante Arabella zag en wandelde toen met de handen op de rug naar de eetzaal, waar nu een koud buffet was aangericht, dat bediend werd door een drietal bedienden.

Men kon er wijn, vruchtenijs, limonade en champagne krijgen, sandwiches met kaviaar, ansjovis, elft en andere lekkernijen.

Het was hier heerlijk koel, want een van de brede deuren, die uitzicht gaven op de tuin, stond open.

Raffles wandelde direkt naar deze glazen deur toe, ging op het brede balkon staan, met de handen op de leuning gesteund en keek naar beneden.

— Een meter of vijf, mompelde hij voor zich heen. Het is nogal hoog, maar onder het raam is een bloemperk, dat de sprong zal breken. Het is in ieder geval om te onthouden.

Raffles keek opzij en liet een gebrom van voldoening horen.

Want op een tiental meters van het raam begon de trap, die van het brede balkon naar de tuin liep.

Raffles liep het balkon langzaam op, tot hij de trap bereikte en bleef daar enige ogenblikken stilstaan.

Aan de voet van de trap meende

hij een donkere gedaante te zien, die daar langzaam heen en weer liep.

— Een detektive misschien? vroeg Raffles zichzelf af. Dat zou inderdaad minder aangenaam zijn. We zullen het maar eens dadelijk onderzoeken.

Hij daalde langzaam de trap af, nu en dan in zichzelf brommend en kwam zo in de tuin, die tamelijk groot was en hier en daar beplant met zware bomen.

Raffles had zich niet vergist: aan de voet van de trap slenterde een man heen en weer, in avondkostuum, maar met een slappe pet op, die vreemd afstak bij die gelegenheidskleding.

Hij bleef enigszins verwonderd stilstaan, toen hij de oude heer langzaam de trap zag afdalen, maar ging toen verder met zijn wandeling, met de handen op de rug.

Het bleek Raffles, dat nog enkele andere gasten de hitte van de balzaal ontvlucht waren, om in de tuin verkoeling te zoeken. Het was er vrij donker, want het was nieuwe maan en de tuin werd alleen verlicht door het schijnsel, dat uit de ramen van het grote huis naar buiten drong.

Raffles was al tamelijk ver de tuin ingelopen, toen hij plotseling bleef staan, want zijn scherp oor had een paar woorden opgevangen, die zijn aandacht trokken.

Het was nu een zachte mannestem geweest en het geluid kwam uit de richting van een soort prieel, dat in de zomer zeker weelderig begroeid zou zijn met wilde wingerd, maar waar men nu tussen de gekruiste latten door gemakkelijk het binnenste kon zien.

Raffles kwam nog enige meters dichterbij, en verstopte zich toen in de schaduw van een zware eik, die hem helemaal verborg.

Hij stond daar nauwelijks, of hij hoorde de stem van net weer zeg-

gen:

— Zij is zeker niet knap, Fred, zij is oud, en ik zou haar ook onder geen beding willen hebben, als de bruidsschat mij niet trok. Denk eens aan: vijfhonderdduizend dollar. Zo'n fortuin is, onder mijn omstandigheden, een ware uitkomst.

— En Grace dan? vroeg een andere stem.

— O, men kan het ene doen, en het andere niet laten, klonk het minachtende antwoord. Miss Arabella zal wel niet zo gek zijn, de onverdeelde liefde van haar echtgenoot te verlangen. Natuurlijk denk ik er niet aan mijn kontakt met Grace te verbreken. En dan, het komt mij ook niet in het hoofd, dat huwelijk eeuwig te laten voortduren. Als ik maar eenmaal de goudvinkjes binnen heb, dan zal ik wel een middel weten te vinden, om mij weer van het oude mens te ontdoen. Ik ben zeker vijf jaar jonger dan zij, en ik heb helemaal geen zin opgescheept te blijven zitten met die Amerikaanse... ahum... schoonheid.

— Heb je je al eens aan haar laten voorstellen?

— Zeker. Ik geloof, dat ik zelfs niet weinig indruk op haar heb gemaakt.

— En geloof je, dat zij je het jawoord zal geven als je haar vraagt?

— Je beledigt me door er ook maar één ogenblik aan te twijfelen. Natuurlijk neemt ze mij, zonder zich een sekonde te bedenken. Ik geloof wel te mogen zeggen, dat ik geen moeite met haar zal hebben. Jonge en knappere vrouwen dan zij hebben de vlag voor mij moeten strijken.

— En haar broer?

— Wel, die zal heel blij zijn, als hij zijn zusje onder dak heeft gebracht. Ik weet toevallig van een Amerikaanse vriend, dat hij zelf met trouwplannen rondloopt. Tante Arabella woont bij hem in huis, en hij

schijnt er een beetje voor terug te schrikken, om haar zo maar weg te doen. Nee, ik ben er van overtuigd, dat de zaak op rolletjes zal lopen; over een paar maanden ben ik een man in bonis, en dan schuif ik mij het oude mens wel weer van de hals.

Op dat ogenblik stonden de beide personen op, die dit gesprek hadden gevoerd, en Raffles moest zich snel achter de boom terugtrekken, om niet te worden gezien.

Hij liet hen passeren, ging hen achterna en zag hen de trap naar het balkon opgaan.

Hij wachtte tot zij binnen zouden zijn en klom nu zelf de trap op.

Hij kwam net bijtijds de kleine eetzaal binnen, om te zien hoe de twee jongelui de deur van de balzaal binnentraden en zich onder de gasten mengden.

Op zijn beurt kwam hij weer binnen, en was bijna tegen Brand aangetoetst, die al een paar dansen had gemaakt, en juist afscheid nam van zijne dame, die niemand anders bleek te zijn dan Alice Harvey.

Raffles gaf Brand een snelle wenk en vroeg op zachte toon, toen de jongeman zich bij hem had gevoegd:

— Ken jij die lange man daar-ginds, met dunne haar en dat zwarte snorretje, die daar gaat, met een kort, roodharig jongmens bij zich?

Charles Brand keek even in de aangewezen richting en antwoordde toen zonder zich te bedenken:

— Die lange is Harry Matthews, de rode is Fred Birdwood, zijn intimus.

— Wat zijn het voor lui?

— Niet erg veel zaaks, noch de ene, noch de andere. Matthews vooral staat bekend als een pierewaaier, een harteloze kerel, die al een groot fortuin van zijn vader er heeft doorgejaagd. Waarom vraag je me dat?

— Omdat ik net die edele kerels met elkaar hoorde praten, zodat het

mijn aandacht trok, want tante Arabella, de vrouw met de broche, als ik haar zo noemen mag, was het onderwerp.

— Wat zeg je daar? vroeg Brand verwonderd. Wat zei hij dan van haar?

— Niets anders dan, dat hij haar ten huwelijk wil vragen, om de bruidschat in bezit te krijgen. Hij kwam daar rond voor uit. En als hij de 500.000 dollar eenmaal heeft, dan wil hij haar weer kwijt.

— Dat is schandelijk, zei Brand verontwaardigd.

— Dat is ook mijn oordeel. Zeker, tantetje is een beetje belachelijk, ik zal geen ogenblik aarzelen om haar die dure broche af te nemen, maar ik zal niet toestaan, dat men haar met opzet ongelukkig maakt. Die laffe kwajongen zal zijn plan niet ten uitvoer brengen, als ik er iets aan kan doen. Ik zal die sinjeur goed in de gaten houden, dat verzeker ik je. Bruidschatjagers, bah, het ergste wat ik mij kan voorstellen.

— Intussen hebben wij helemaal geen zekerheid, Edward, dat tante Arabella niet, door toedoen van een ander, eenzelfde lot zal ondergaan.

— Die zekerheid missen wij ongetwijfeld, maar wat wij niet weten, dat kunnen wij ook onmogelijk beletten. Dit echter wéét ik wel, en wij kunnen ervoor zorgen, dat het niet tot een huwelijk met die bruidschatjager komt.

— Het middel om dat te beletten lijkt mij al heel eenvoudig, Edward, je hebt niets anders te doen dan haar gewoon te vertellen, wat je net gehoord hebt.

— En toch zal ik dat eenvoudige middel pas in de laatste instantie gebruiken, want hoe vreemd het ook klinkt: vrouwen geloven dergelijke dingen toch niet. En tante Arabella zal het waarschijnlijk minder dan iemand anders geloven.

Dit korte gesprek werd in een afgelegen hoekje van de zaal gevoerd, waar de zogenaamde generaal, Brand mee naar toe genomen had, die zijn rol uitstekend speelde en in een eerbiedige houding voor de zogenaamde generaal stond.

Toen Raffles nog eens rondkeek, zag hij Harry Matthews glimlachend en buigend voor tante Arabella staan, die weer opstond en het volgende ogenblik met haar partner door de zaal zwierde.

— Onze vriend is, als ik mij niet vergis, al tot de aanval overgegaan, bromde Raffles. Hij heeft zijn mijnen al gelegd, en het zal niet lang meer duren, of hij zal de lont aansteken.

— Weet je wie dat allesbehalve zal bevallen, Edward? vroeg Brand, met een nauwelijks onderdrukte glimlach. Onze goede Elderton. Kijk hem daar eens staan, aan de voet van het podium, waar de band zit. Als zijn ogen bliksems waren, dan leefde Matthews niet meer.

— Je hebt inderdaad gelijk: hij staat daar als een « Jupiter Tonans », gereed om zijn bliksems naar het schuldige hoofd van zijn medeminnaar te slingeren. Goede hemel, hij schijnt dus werkelijk verliefd op haar te zijn.

— Het verwondert mij echt niet, zei Brand schouderophalend. Dergelijke mannen houden van dergelijke vrouwen. En hij is in ieder geval onbaatzuchtig, want hij is buitengewoon rijk en heeft haar geld niet nodig.

— Vertel mij eens, ik heb je net met Alice Harvey zien dansen, hoe staat het met haar en Forester?

— Wel, de jongen is smoorverliefd op haar, want ik geloof, dat hij mij graag midden in de balzaal om zeep had willen brengen.

— Nu, ik denk, dat dit hele liefdespel wel een happy end zal hebben, antwoordde Raffles glimlachend. En

ga nu maar weer dansen; je weet, dat ik hier nog een kleinigheid op te knappen heb.

Brand mengde zich dus weer onder de gasten en Raffles stevende regelrecht op Jack Forester af, die op dat ogenblik net Alice Harvey weer naar haar plaats bracht, met wie hij nu voor de derde keer een dans had gedaan.

De jongeman zag hem met enige verwondering naderen en zijn verbazing werd nog groter, toen hij zich de vraag hoorde stellen:

— U hebt in de oorlog meegevochten naar ik hoor, jongeman?

— Zeker, mijnheer.

— Uw naam is toch Jack Forester?

— Zo heet ik.

— Waar hebt u gevochten?

— Voornamelijk in Italië en later in Frankrijk.

— Welk regiment, welke compagnie?

— Derde compagnie van het 118^e regiment Lancashire.

— De naam van uw kolonel?

— Forbes.

— Dan heb ik, om zo te zeggen het genoegen gehad, uw buurman te zijn, mijnheer Forester. Ik ben generaal Stokes.

De jongeman scheen zijn geheugen te raadplegen, maar hij scheen zich de naam niet te herinneren.

— Dat is te zeggen, ik ben gepensioneerd met de rang van generaal, maar onder dienst heb ik het niet verder dan luitenant-kolonel kunnen brengen, antwoordde Raffles op bittere toon. En ik geloof toch, dat ik mij gewaard heb. Ik was er in 1940 en ik was er in 1945 nog. Ik heb deel moeten nemen aan de tegenaanval in de Ardennen, en ik heb deelgenomen aan de algemene opmars in het voorjaar van 1945, die leidde tot de ineenstorting van het Duitse leger.

— Dan is het mij erg aangenaam kennis met u te maken, generaal, zei Forester met een buiging. Ik moet echter bekennen, dat ik mij uw naam niet herinner. Dat is echter niet erg verwonderlijk, want de regimenten hebben elkaar destijds herhaaldelijk afgewisseld. Behoort u tot de persoonlijke vrienden van de gezant, als ik vragen mag?

— Hij kent mij nauwelijks en ik heb de invitatie alleen te danken aan de bemiddeling van een wederzijdse vriend. Eigenlijk voel ik mij hier een beetje vreemd; ik heb hier helemaal geen vrienden of kennissen.

— Sta mij dan toe, generaal, dat ik u in kennis breng met mijn oom, mijnheer Elderton, riep Forester op levendige toon.

En tegelijkertijd wendde hij zich tot zijn oom, die net een gesprek had aangeknoopt met tante Arabella, die zich zó goed scheen te vermaken, dat zij iets van haar gewone scherpte had laten varen en nu en dan zelfs luidkeels lachte; een bijzonderheid, die niet naliet indruk te maken op haar verbaasde broer.

De jonge diplomaat stelde generaal Stokes en de garenhandelaar aan elkaar voor en betrok, zoals vanzelf spreekt, ook zijn andere, pas gemaakte vrienden in deze ceremonie.

Een ogenblik later had Raffles zijn doel voor een deel bereikt: hij sprak met tante Arabella, die erg verheugd was kennis te maken met een echte Engelse generaal, die de tweede wereldoorlog had meegeemaakt.

Deze deed zich voor van zijn beminnelijkste kant en wist op aangrijpende wijze een schildering te geven van een veldslag, waarbij hij meesterlijk het geratel van de mitrailleurs, het sissen van de bommen en zelfs het gebulder van het grote geschut wist na te bootsen.

Tante Arabella kreeg er een kleur van opwinding door en haar vreugde en trots stegen ten top, toen de oude ijzervreter haar voor een wals uitnodigde.

Generaal Stokes walste met de elegance van een bezemsteel, maar wat deed het er toe; zij danste uiteindelijk met een echte militair, die gedurende vier jaren aan de verschillende fronten had gevochten.

Maar toch, de dans had haar tamelijk vermoeid en verhit en zij sloeg dan ook het aanbod van Raffles niet af, om in de eetzaal een verfrissing te gaan gebruiken.

Raffles leidde zijn dame naar het buffet, liet zich een paar glazen champagne geven, klonk met haar aan en zei:

— Op uw welzijn, schone dame. En op het kostbare juweel, dat daar om uw hals prijkt. Ik heb zelden zo iets prachtigs gezien en ik gaf er heel wat voor, als ik eens mocht zien, hoe die grote stenen wel gezet zijn; ik heb verstand van diamanten, moet u weten.

— Kijk eens, generaal. U kunt u zelf overtuigen, dat het een waar meesterstukje van juwelierskunst is.

De zogenaamde generaal nam het sieraad aan, bracht het dicht voor zijn rood omrande ogen, bekeek het aan de achterkant en zei toen:

— Een prachtig stuk, Miss Arabella. Ik denk, dat ik er wel 10.000 pond voor zal maken.

Met deze woorden liet hij de briljanten broche vlug in zijn zak glijden en was met een sprong als een tijger op het balkon.

Tante Arabella was zo volkomen overrompeld door deze onverwachte gebeurtenis, dat zij Raffles een ogenblik verstomd nastaarde, met wijdopenmond en haar glas champagne in de hand. Toen kwam er een ongearticuleerde kreet over haar lippen en het glas viel rinkelend op de

parketvloer in scherven.

Zoals gezegd, waren er niet veel gasten in de zaal en maar enkelen daarvan hadden het voorgevallene kunnen gadeslaan.

Zij stonden echter op tamelijk grote afstand en waren zelf te zeer verbluft door deze brutale roof, dat zij niet onmiddellijk tot een achtervolging hadden kunnen overgaan.

Tot overmaat van ramp maakte de bestolene aanstalten om flauw te vallen, wat de verwarring nog groter maakte.

En toen enige van de aanwezigen eindelijk voldoende tot hun positieven kwamen om tot een achtervolging over te gaan, toen was het al te laat.

Raffles had zijn operatieterrein goed kunnen onderzoeken en hij rende als een haas over het balkon naar de trap.

Maar hoe snel hij deze korte weg ook aflegde, de detektive daar beneden, had toch al iets verdachts gehoord en stapte, zoals zijn plicht was, de grijsaard in de weg, die daar met zo'n grote snelheid de trap kwam afstormen.

En bijna op hetzelfde ogenblik verschenen er in de opening van de glazen deur een paar luid schreeuwende gasten.

— Waar moet dat zo haastig heen, vriend? vroeg de detektive, terwijl hij Raffles dreigend tegemoet kwam.

— Naar huis, man, naar huis, antwoordde Raffles lakoniek.

De detektive had waarschijnlijk nog meer opmerkingen willen maken en had zeker de daad bij het woord willen voegen.

Raffles gaf hem er echter de tijd niet toe, maar trof hem met een harde kaakslag tegen de kin en de man rolde ondersteboven als een kegel,

die in volle vaart door de houten bal getroffen wordt.

Raffles had het geroep boven aan de trap gehoord en dit spoorde hem nog eens extra aan. Hij had net dichtbij het prieel een nog kale boom ontdekt, die prima geschikt was, om hem als ladder te gebruiken.

Hij rende regelrecht op die boom toe, die heel dicht bij de muur stond, die hier de tuin afsloot.

En juist toen de achtervolgers, elkaar in hun haast verdringend de onderste tree van de trap hadden bereikt, zette Raffles zijn voet op de onderste knoest van de boom, hees zich aan een tak op, verplaatste zijn voeten nogmaals, bereikte de rand van de muur en liet zich aan de andere kant vallen.

Het was in deze straat nog tamelijk druk en zeker waren er enige voorbijgangers, die wel wat verwonderd waren over het plotselinge verschijnen van deze heer met zijn spierwitte haar en blote hoofd.

Raffles verloor echter geen tijd, maar holde als een hert op een net voorbijrijdende taxi toe, sprong op de treeplank en riep de verbaasde chauffeur, die al wilde remmen, toe:

— Rijden, kerel! Een pond voor jou, als je me binnen tien minuten naar het begin van de Victoria Street rijdt.

Het is niet zeker hoe de chauffeur over deze in het vooruitzicht gestelde beloning dacht, maar het is een feit dat hij grijnslachend ging schakelen en zijn wagen in de hoogste versnelling bracht.

De auto was al lang uit het gezicht verdwenen, toen het eerste, enigszins bleke gezicht, toebehorende aan een van de achtervolgers, over de muur kwam gluren.

HOOFDSTUK VI.

DE BRILJANTEN BROCHE

Tante Arabella was in een beklaagenswaardige toestand achter gebleven.

Zij had het plan om flauw te vallen opgegeven, maar krijste daarentegen zo hart verscheurend, zodat een oogwenk de buffetzaal volgeroomd was met verschrikte en nieuwsgierige gasten, die over elkaars hoofd probeerden heen te kijken, om te ontdekken wat er aan de hand was.

Elderton en Matthews liepen voorop, en waren bijna tegelijkertijd bij het ongelukkige slachtoffer.

De een greep haar rechter-, de ander greep haar linkerhand, draailen dit lichaamsdeel met de palm naar boven, en klopten hierin zo hard zij konden.

— Wat is er toch, lieve Arabella, Miss Harvey wil ik zeggen? vroeg Elderton jammerend. Voelt je je niet goed?

— Misschien te veel roomijs geeten, Miss Arabella? wilde Matthews weten.

— Van roomijs schreeuwt men niet, mijnheer, riep Elderton vinnig.

— U klopt haar veel te hard in de hand, misschien jammert zij daarom, riep Matthews nijdig terug.

— Ik begrijp eigenlijk niet, mijnheer, waar u het recht vandaan haalt deze dame in de handpalm te kloppen, antwoordde Elderton woedend.

— Ik zal deze dame in de handpalm kloppen mijnheer, zolang ik er

zin in heb, zei Matthews met stemverheffing.

— Maar u klopt haar hele hand rood.

— Dat doet haar juist goed.

— Laat haar los, u zult haar nog vermoorden.

— Laat haar zelf los, u mishandelt haar.

Tante Arabella maakte een eind aan deze belachelijke ruzie, door met een driftige beweging haar handen los te trekken, en met een hysterisch, hoog stemgeluid een paar keer achter elkaar te schreeuwen:

— Mijn broche! Mijn broche! Mijn broche!

Nu pas bemerkten de verwonderde gasten, dat het kostbare juweel niet langer fonkelde en stralen schoot op de ietwat schrale boezem van tante Arabella.

Kreten van schrik en verwondering stegen op, en in een oogwenk riepen en tierden allen door elkaar:

— Politie!

— Bel Scotland Yard op!

— Haal een detektive!

— Er moet er een in de tuin zijn.

— Breng vlugzout en Hoffmandruppels.

— Haal een draagbaar!

— Zet dadelijk een advertentie in de krant!

— Niemand het huis uit; iedereen moet onderzocht worden!

Deze laatste uitroep werd geslaakt door mijnheer Harvey, die spierwit

van woede zag.

Hij had zich een weg gebaand tussen de gasten door, stond nu voor zijn zuster, en beet haar op alles behalve vriendelijke toon toe:

— Hoe is het mogelijk, dat je je in een volle balzaal, laat beroven van een sieraad van zo grote waarde?

— Het is mij niet ontroofd; ik heb het hem zelf gegeven, jammerde tante Arabella handenwringend.

— Hem? Welke hem? riep Elderton met verbeten woede.

— Die man, die oude generaal Slokum heette hij, geloof ik.

— Generaal Stokes? riep Jack Forester uit, die ook naar voren was gedrongen. Maar dat is onmogelijk. U moet zich vergissen, Miss Arabella.

— Ik zeg u, dat het generaal Stokes was, antwoordde tante Arabella nijdig. Hij bood mij een verversing aan, hij wilde de broche van dichtbij bekijken, om te zien hoe de stenen gezet waren en ik, ezel die ik ben, deed het sieraad af, en gaf het hem. En nauwelijks had hij het in handen, of hij vloog als een haas naar het balkon en was verdwenen.

— Maar daar staat mijn verstand bij stil, riep Jack Forester uit, de enige, die naar het scheen, zijn kalmte had weten te bewaren. U wilt toch niet zeggen, dat die oude man, een gepensioneerd generaal nog wel snel genoeg met dat juweel kon wegkomen?

— Het is zoals ik zeg, antwoordde tante Arabella stug. Mijnheer Elderton, laat alstublieft mijn hand los, het is geen slagroom.

Zonder iets te zeggen liep Forester op de nog altijd openstaande glazen deur toe, ging het balkon op en keek over de balustrade.

Onder aan de trap zag hij een bewegingsloze gedaante liggen.

Hij rende de trap af, liep naar de gedaante toe en herkende een van

de detektives, die hier op post waren gezet, om een oogje in het zeil te houden.

Hij schudde de man heen en weer, die langzaam en als met moeite de ogen opsloeg en toen met een dikke stem stotterde:

— Waar ben ik? Wat is er met mij gebeurd?

— Als je dat zelf niet weet, dan kan ik op die vraag niet antwoorden, antwoordde Forester ongeduldig en hij liet de man aan zijn lot over, want net op dat ogenblik kwamen de eerste achtervolgers met hangende pootjes uit de tuin terug.

Een van hen deelde zo kort en duidelijk mogelijk aan de jonge diplomaat mee, wat er gebeurd was.

Forester luisterde met op elkaar geklemde lippen en gefronste wenkbrauwen toe en ging toen, zonder een woord te spreken, de trap weer op en het vertrek binnen.

Hij stak de eetzaal over, bereikte de balzaal, die daar helemaal verlaten lag en waar een vreemde indruk gewekt werd door het spelen van het kleine orkest in de holle ruimte, verliet de zaal weer door de brede deur, die op het portaal uitkwam, stak ook dit over, opende een tweede deur, maakte licht en liep haastig op de telefoon toe, die op het geweldig grote bureau in het studeervertrek van de gezant stond.

— Hallo Scotland Yard, juffrouw, vlug alstublieft. Waarom geeft u mij geen antwoord? Ik hoor absoluut niets.

Zijn oog viel op de geleidingsdraad en hij slaakte een gesmoorde vloek.

— Doorgesneden. De draad doorgesneden. Nu, dat is wat moois. Een diefstal in het huis van de Amerikaanse gezant. Maar wie kan die duivelse generaal dan toch wel geweest zijn?

Hij rende weer terug en trof in

de balzaal de gezant, die hem al uit de verte toeriep :

— Ik ga Scotland telefoneren, Forester.

— U kunt zich die moeite besparen, mijnheer Collins, zei Forester. Ik kom net uit uw studeerkamer; de dief heeft de telefoondraad al van te voren doorgesneden.

— Dan weet ik ook niet wat wij er aan moeten doen. De detektives zijn voor het merendeel de kerel al achterna, maar ik voor mij ben vast overtuigd, dat zij hem niet zullen inhalen, daarvoor is zijn voorsprong veel te groot. De bestolene dame zegt, dat generaal Stokes met het sieraad verdwenen is. Wat is dat voor nonsens?

— Het is geen nonsens, mijnheer Collins, het is de zuivere waarheid. Een paar gasten en een van de bedienden in het buffet hebben het al bevestigd.

— Maar ik ken helemaal geen generaal Stokes, riep de gezant woedend uit.

— Wat is dat nu? U moet hem toch zelf geïnviteerd hebben?

— Onmogelijk. Ik ken geen generaal van die naam. Maar wacht, ik zal het aan Stuff, mijn sekretaris, vragen.

Hij liep een ogenblik de eetzaal binnen, waar de gasten zich nog altijd verdrongen en keerde terug met een bleke en ontdane jongeman met hoogblond haar en een bril op zijn kleine neus.

— Luister eens hier, Stuff, jij hebt alle invitaties verzonden, nietwaar?

— Inderdaad, mijnheer, antwoordde de sekretaris.

— Kun je je herinneren of je een invitatie hebt gestuurd aan een zekere generaal Stokes?

— Pertinent niet. Ik heb slechts aan drie militairen boven de rang van luitenant een invitatie gezonden, maar daar waren beslist geen gene-

raals onder. Ook de naam Stokes is mij volkomen onbekend.

— Je ziet het, riep de gezant zegevierend uit, terwijl hij zich weer tot Forester wendde. Ik wist het wel.

— Daar begrijp ik geen jota van, mompelde Forester verbaasd: Wie kan die man dan geweest zijn?

Op dit ogenblik kwam er een bediende de zaal binnen, die uiterst verbaasd bleef stilstaan, toen hij haar verlaten vond.

Hij scheen iets in de hand te hebben en kwam weifelend nader.

— Wat is er, man? riep Collins hem toe.

— Er is net een briefje gebracht voor een van de gasten, mijnheer, antwoordde de bediende.

Hij sloeg een blik op het adres en vervolgde toen :

— Voor Miss Arabella Harvey.

— Geef hier! beval de gezant kortaf.

Hij nam het briefje uit de handen van de verbaasde bediende aan en liep haastig naar de eetzaal, op de voet gevolgd door de beide andere heren.

— Miss Harvey, een briefje voor u, riep de Amerikaanse gezant met zijn stentorstem.

Onmiddellijk werd het doodstil in de zaal.

Matthews en Elderton kwamen tegelijkertijd aanlopen om het briefje in ontvangst te nemen, maar Matthews was een jaar of twintig jonger dan zijn mededinger en dus ook heel wat vlugger.

Hij wist het briefje te grijpen en keerde er mee naar de bestolene terug, terwijl Elderton hem een blik vol woede nazond.

— Een briefje voor u, Miss Arabella, riep Matthews uit. Ik denk wel, dat u het onmiddellijk moet lezen. Het staat misschien in verband met de diefstal.

De beklagenswaardige tante maak-

te met bevende vingers het briefje open, liep haastig de inhoud door en viel nu met een zwak gillette inderdaad flauw, in de armen van de beduusde, maar overgelukkige Elderton, die er nu, zoals men dat noemt, als de kippen bij was geweest.

Het witte papier fladderde op de vloer neer. Forester bukte zich, raapte het op, vouwde het open, slaakte een kreet van woede, en riep:

— Dat is al te stug.

— Lees voor, Forester, klonk de bevelende stem van de gezant.

— Zoals u wilt, mijnheer.

En Forester las hardop onder een doodse stilte het volgende briefje voor:

Hooggeachte Miss Arabella,

Het kwam mij dezer dagen ter ore, dat u speciaal naar een avontuur in Londen verlangt.

U hebt er nu een beleefd en ik hoop, dat het voldoende spannend is geweest om u de kleine teleurstelling te doen vergeten, verbonden aan het verlies van uw diamanten broche.

Met de verschuldigde gevoelens van hoogachting,

John Raffles.

Het bleef geruime tijd stil in het vertrek, en men hoorde niets anders dan het zachte gefluister van Elderton, die tante Arabella ondersteunde, en haar blijkbaar met lieve woordjes weer tot het bewustzijn wilde brengen.

Maar na enige ogenblikken barstte de gezant uit:

— Dat is het toppunt. Die geheimzinnige avonturier is dus hier geweest, in mijn eigen huis.

— O, wat dat betreft, hoeft u niet zo verbaasd te zijn, mijnheer, liet op dat ogenblik de stem van Charles Brand zich horen, die het hele voorval van begin tot einde had bijgewoond, maar het staat niettemin

vast, dat John Raffles zelfs tot in de paleizen van koningen en keizers heeft weten door te dringen, en daar zijn slag heeft weten te slaan. Als ik u zeg, dat bovendien niemand minder dan de sjah van Perzië tot zijn slachtoffers hebben behoord, zult u misschien iets minder verbaasd staan, dat die stoutmoedige avonturier zelfs uw huis heeft durven bezoeken.

— Maar wij praten te lang. Wij praten véél te lang, riep Forester nijdig uit. Al deze nabeschouwingen helpen niets; wij moeten hem vangen.

— Goed gezegd, mijnheer Forester, riep Harvey uit, die naar voren was getreden. Wij moeten de dief vangen. Welnu, om dat te vergemakkelijken, machtig ik u een advertentie in alle grote bladen te plaatsen, waarin ik 1.000 pond sterling uitloof aan degene, die de diamanten broche terug bezorgt.

— En de dief? riep Forester uit.

— Als men de dief er bij krijgt, des te beter. In hem heb ik echter minder interesse, luidde het antwoord van de garenfabrikant.

— Duizend pond is een heel bedrag, mijnheer Harvey.

— Dat kan waar zijn, maar de handelswaarde van de broche is op dit ogenblik zeker twintig maal zo hoog.

Op dit ogenblik ontwaakte tante Arabella uit haar bewusteloosheid en Elderton moest tot zijn ongenoe-gen zien, dat haar verwilderde blik het eerst naar Matthews gericht was, die aan de andere kant naast haar was gaan staan, blijkbaar vast van plan, om zich niet in een hoek te laten dringen door een man, in wie hij direkt een concurrent had menen te zien.

Zij wreef zich over het voorhoofd, en vroeg toen klagend:

— Wat is er toch gebeurd? O

mijn God, nu herinner ik het mij ineens weer. Mijn broche! Mijn broche! Maar wat is dat, mijnheer Elderton, waarom hebt u uw arm om mij heen geslagen? Schaamt u zich niet? Laat mij onmiddellijk los!

Elderton gehoorzaamde met een schichtig gebaar, terwijl hij vuurrood werd.

Maar hij werd dadelijk vaalbleek van woede, toen hij het spottend

medelijdende lachje zag, waarmee Matthews op hem neerkeek.

— Het zal een strijd op leven en dood tussen ons worden, bromde hij tussen de tanden. Maar ik zal de overwinning behalen, kost wat kost. Men heeft Arabella haar diamanten broche ontstolen; niemand anders dan ik zal die terugbezorgen, al moest ik er mijn hele fortuin aan besteden.

HOOFDSTUK VII.

DE BROCHE KOMT IN GOEDE HANDEN

De volgende dag stond al in de middagedities van de meeste bladen een vetgedrukte advertentie, waarin een beloning van 1.000 pond sterling werd uitgelooft, voor iedereen, die aanwijzingen kon geven, waardoor de diamanten broche van Miss Arabella Harvey weer in haar bezit zou komen.

Het spreekt vanzelf, dat in deze bladen lange berichten stonden, waarin melding werd gemaakt van de buitengewoon brutale diefstal bij de Amerikaanse gezant.

Scotland Yard had onmiddellijk alles in het werk gesteld om de dief te achterhalen, maar deze centrale van het Londense politiekorps wist maar al te goed, dat het haar erg moeilijk, zo niet totaal onmogelijk was, de brutale rover in handen te krijgen.

Want hij heette John Raffles, en nog nooit was Scotland Yard er in geslaagd hem na zo'n stoutmoedige roof in handen te krijgen.

Zij hoefde er beslist niet op te rekenen, dat hij zich zou verraden door het gestolen sieraad haastig van de hand te doen, want Raffles kon zijn tijd rustig afwachten en liet er soms jaren over heen gaan, voordat hij de kostbaarheden, die hij gestolen had, weg deed en dan meestal op duizenden kilometers afstand van de plek, waar ze werden gestolen.

Toch begon men plichtmatig met het onderzoek, zonder de minste hoop, dat het iets zou opleveren.

De chauffeur van de taxi, die Raffles gedurende tien minuten gebruikt had, kwam zich uit eigen beweging aanmelden, maar de man kon beslist niets meer vertellen, dan dat hij zijn vreemde passagier naar het begin van de Victoria Street had gebracht, dat hij blootshoofds was geweest toen hij instapte, maar een grote pet had gedragen toen hij weer uitstapte, dat hij hem een pond fooi had gegeven en dat hij haastig in een donkere zijstraat was verdwenen.

Dat was alles en het was bitter weinig, dat zal men moeten toegeven.

Er was één enkel punt, dat haar aanvankelijk enige hoop gaf op een gunstig resultaat en dat was de omstandigheid, dat Raffles er van op de hoogte was geweest, dat Miss Arabella Harvey verklaard had, voor de grap misschien, in Londen graag een avontuur te willen beleven.

Maar toen het bleek, dat dit gezegde was geuit in tegenwoordigheid van een half honderd personen, waarvan er velen die vreemde wens verder hadden verteld, toen viel voor de politie ook dit steunpunt weg.

Het was ongeveer twee uur in de middag, toen Elderton zich bij de familie Harvey liet aandienen, in het hotel Cécil.

Hij moest echter van de portier horen, dat Miss Arabella net naar Scotland Yard was gegaan, om daar haar verklaringen af te leggen, vergezeld door haar nicht en Jack Forester. Maar Josuah Harvey bleek op

zijn kamer te zijn.

Hij liep dus de kamer van de garenfabrikant, een weelderig gemeubileerd vertrek, binnen, gooide zijn hoed op een stoel, zuchtte diep en zei:

— Een treurige zaak, Harvey, een trieste zaak. Ik geloof, dat de politie met de handen in het haar zit, en ik vraag mij af, hoe ik zelf dan wel moet slagen, om de gestolen broche terug te krijgen.

— Was je dat dan van plan? vroeg Harvey met een medelijdend schouderophalen.

— Natuurlijk was ik het van plan, riep Elderton bijna woest uit. Als ik dat nog niet eens over had voor mijn aanstaande vrouw...

Op het horen van deze woorden draaide Harvey langzaam zijn bureaustoel een halve slag om, om zijn handelsvriend vorsend aan te zien en vroeg toen langzaam:

— Heb ik je goed verstaan, Elderton? Wil je mijn zuster trouwen?

— Dat wil ik, antwoordde Elderton. Zij is juist voor mij geschikt. Wij sympathiseren op diverse gebieden met elkaar.

— Dat zal ik je zeggen, beste Elderton. Persoonlijk zou ik niets liever willen, dan in jou mijn aanstaande zwager te begroeten, maar ik ben bang, dat je achter het net vist.

— Dat ik achter het net vis? herhaalde Elderton schor. En zijn brui-ne ogen schenen te vertroebelen. Wat bedoel je daarmee?

— Wel, er is een ander.

— Wie dan?

— Harry Matthews.

— Maar het is hem te doen om haar geld, riep het kleine, ronde mannetje wanhopig uit. Zij is veel ouder dan hij; zij schelen minstens acht jaar. Hij heeft geen cent; hij zit tot over de oren in de schuld.

— Dat is allemaal heel goed mogelijk, arme kerel, maar ik heb de

indruk gekregen, dat mijn zuster aan hem de voorkeur geeft.

— Dan, dan daag ik hem uit. Dan duelleer ik met hem. Dan zal ik hem mijn degen door het lichaam jagen, riep Elderton door het dolle heen. Zij zullen samen ongelukkig worden, Harvey, daar kun je donder op zeggen.

— Je kunt gelijk hebben, Elderton. Jij kent die Matthews natuurlijk beter dan ik, en mijn zuster kent hem helemaal niet. Zij maakte pas gisteren kennis met hem, maar hij schijnt dadelijk grote indruk op haar te hebben gemaakt. Het valt niet te ontkennen, dat hij een hele knappe kerel is, wel in staat om een vrouwenhart in vuur en vlam te zetten.

Elderton wilde iets zeggen, maar op dat ogenblik ging de deur open en tante Arabella stoomde binnen als een stormwind, heel opgewonden en door Alice op de voet gevolgd.

Zij scheen haar broer en de bezoeker niet eens op te merken, maar liep als een woedende furie heen en weer en barstte tenslotte uit:

— O, die ezels! Die stommelingen! Zij zullen er niets van terecht brengen. Zij hebben mij willen troosten en mij willen wennen aan het denkbeeld, dat ik mijn heerlijke, mijn verrukkelijke broche nooit meer terug zal zien. Tegen Raffles schijnt hier niemand opgewassen te zijn. Wat een land! Wat een politie! Zij zitten daar als zoutzakken, kijken mij medelijdend aan en zeggen, dat er niets aan te doen is. O, mijn mooie broche, mijn broche!

Uitgeput door de emotie liet tante Arabella zich op een stoel neervallen en drukte haar zakdoek tegen de ogen.

Elderton kwam schuchter op haar toe en zei op zachte, troostende toon:

— U moet het hoofd niet laten hangen, Miss Arabella, wie weet,

komt alles nog wel goed.

— Praat geen onzin, Elderton. Je weet wel beter, kerel. Nooit, nooit krijg ik mijn broche terug. O, ik overleef het niet.

— En ik kwam nog al hier, om, ach, Miss Alice, zou U mij niet het grote genoegen willen doen, even, heel eventjes maar de kamer te verlaten? Ik heb, het is een zeer ernstige zaak, en ik moet bepaald met uw vader en met uw zuster, met uw tante, bedoel ik, spreken.

— Stil maar, mijnheer Elderton, viel Alice hem glimlachend en met een ondeugende schittering in de ogen in de rede. Ik ga al, maar ik kom over een kwartier terug, om het resultaat te horen.

En vlug huppelde ze naar de deur. Maar op de drempel keerde zij zich nog eens om en riep op de natuurlijkste toon van de wereld, het blozende gezichtje naar haar vader gekeerd:

— Dat vergat ik nog bijna, Papa! Jack Forester heeft net gevraagd of ik zijn vrouw zou willen worden, en hij zette zo'n ongelukkig gezicht, omdat hij bang was dat ik hem zou afwijzen, dat ik maar ja heb gezegd.

En meteen was zij verdwenen en de deur viel dicht. Harvey keek met grote ogen naar de dichte deur, daarna naar zijn zuster, tenslotte naar Elderton en stamelde toen:

— Die dekselse meid. Dat is zo haar gewoonte; zij plaatst je altijd vóór een voldongen feit. Wat zeg jij daarvan, Arabella?

— Ik zeg, dat de jongen haar trouwt uit dépit, antwoordde tante Arabella met een zuur glimlachje. Het was maar al te duidelijk, dat hij vries op mij had, maar ik heb hem te verstaan gegeven, dat ik mijn blikken al elders had laten vallen.

— Op mij? vroeg Elderton gretig, terwijl hij haastig op haar toeliep.

— Op jou, Elderton? vroeg tante

Arabella verbaasd. Daaraan heb ik werkelijk nog nooit gedacht, om je eerlijk de waarheid te zeggen.

— Maar heb je dan nog helemaal niets gemerkt? jammerde de kleine garenhandelaar wanhopig. Mij dunkt, dat ik toch duidelijk mijn zielstoestand heb bloot gelegd. Ik, ach, Arabella, maak het mij toch een beetje gemakkelijker. Ik heb net Harvey om je hand gevraagd.

— Wel, dat is prachtig, viel tante Arabella uit. Zou het niet meer in de lijn van de logica hebben gelegen, dat je die hand allereerst aan mij vroeg? Mij dunkt, dat ik er toch over te beschikken heb.

— Dan vraag ik ze, dan vraag ik ze nu aan jou, stotterde Elderton zenuwachtig. Ik vraag je plechtig je hand, Arabella. Ik weet zeker, dat ik je gelukkig zal kunnen maken. Op de keper beschouwd, ben ik toch niet zo heel lelijk ook. Ik bezit genoeg geld, je zult alles hebben wat je hart begeert. En ik zou je nemen, op mijn woord van eer, ook al gaf Harvey je geen cent mee.

Die laatste mededeling scheen dan toch wel enige indruk op tante Arabella te maken. Zij kwam langzaam naar de pretendent toe, nam hem van het hoofd tot de voeten op en vroeg toen langzaam:

— Meen je dat in volle ernst, Elderton? Houd je echt van mij?

— Op mijn woord van eer.

— Wij zullen de knoop doorhakken. Eerlijk gezegd, vind ik je niet onaardig, ik mag je zelfs graag. Je bezorgt mij mijn broche terug; de dag daarna trouwen we in Gretna Green.

Elderton slaakte een kreet als een indiaan, maakte een geweldige luitsprong; maar toen drong de droeve werkelijkheid tot hem door en hij zei op treurige toon:

— Je elst wel heel veel van mij, Arabella. Maar toch, ik zal mijn

uiterste best doen. Ik zal proberen die Raffles op te sporen en ik zal hem dwingen, mij het juweel weer af te staan.

Hij had zijn hoed genomen en was al bij de deur, toen hij zich nog eens omkeerde en er aan toevoegde :

— Al zou ik er 200.000 dollars voor moeten betalen.

En met die woorden verliet Elderton het vertrek, om zijn geluk te gaan beproeven.

Hij moest het zichzelf echter bekennen, dat zijn kansen heel slecht stonden en dat zijn Dulcinea hem een voorwaarde had gesteld, die bijna onmogelijk te vervullen was.

Het was dan ook in een tamelijk mistroostige stemming, dat Elderton in zijn auto stapte en zich weer naar zijn huis liet rijden, dat hem somber en troosteloos voorkwam, toen hij er aankwam en tegen de grijze voorgevel opkeek.

Hij stapte gedachteloos uit de auto en liep over het brede grintpad door de voortuin naar de huisdeur. Men had hem zeker al zien aankomen, want een bediende in een eenvoudige livrei opende hem de deur. Deze nam overjas en hoed van zijn meester in ontvangst en zei toen :

— In de ontvangkamer zit iemand op u te wachten, mijnheer.

— Een bezoeker ? vroeg Elderton gemelijk. Wat wil die van me ?

— Dat weet ik niet, mijnheer. Hij zei, dat hij u heel goed kende en een heel belangrijke zaak met u te bespreken had. Hij is er nog geen vijf minuten. Ik zei, dat u uit was gegaan, maar hij gaf ten antwoord, dat u zeker ieder ogenblik zou kunnen terugkeren.

— Hoe wist de man dat ? riep Elderton verbaasd uit. Nu, ik zal het wel zien. Heeft hij zijn naam genoemd ?

— Nee. Hij zei, dat die er niet op aan kwam. Hij was een oude vriend

van u en hij wilde u eens verrassen.

— Ik ben niet gesteld op dat soort verrassingen, bromde Elderton. Nu, ik zal hem maar even te woord staan.

Hij stak de hall in haar hele breedte over en opende de deur van de ontvangkamer. Daar zat, eenzaam en geduldig, een oude heer, eenvoudig gekleed, met een grote bril op de gebogen neus. Hij had een reusachtige parapluie bij zich en leunde, met beide handen over elkaar gevouwen, op dit voorwerp, dat hij als een zwaard tussen de knieën geklemd had.

Hij keek over zijn grote bril heen de binnenkomende Elderton vriendelijk aan, maar scheen beslist geen aanstalten te maken op te staan.

De garenhandelaar keek de bezoeker stom verwonderd aan en zei toen nijdig :

— Wat heeft dat te betekenen, mijnheer ? Mijn bediende vertelt mij daar, dat u een oude vriend van mij bent, die mij iets belangrijk te vertellen heeft, en ik ken u helemaal niet ; ik heb u nooit van mijn leven gezien.

— Jawel, mijnheer Elderton, dat hebt u wel, antwoordde de bezoeker met een krakende, maar niet onaangename stem. U herinnert het zich alleen maar niet.

— Hoe heet u dan ? Wie bent u ? vroeg Elderton ongeduldig.

— Mijn naam doet er voorlopig in het minst niet toe, en ik ben een goede vriend van u, werkelijk. Ik ben hier gekomen, om u van dienst te zijn in een zaak, die u erg ter harte gaat, dat weet ik zeker.

— Nu, daar ben ik erg benieuwd naar. Ik kan mij met de beste wil van de wereld niet voorstellen, wat een mij totaal onbekende man mij voor diensten kan bewijzen. U komt me toch niet voor de gek houden ?

— Stel u gerust, u zult er later,

als u met Miss Arabella getrouwd bent, nog met veel voldoening aan terugdenken.

Elderton sprong weer van zijn stoel op, alsof hij door een slang was gestoken en keek de ander woedend aan.

Toen barstte hij uit :

— Wie heeft u het recht gegeven, de naam van die dame te noemen.

— Het spijt mij, mijnheer Elderton, maar aan de wens kan ik geen gevolg geven, antwoordde de bezoeker steeds even kalm. Miss Arabella speelt namelijk een hele voorname rol in wat ik hier met u heb te verhandelen. En het is toch een publiek geheim, nietwaar, dat u de zuster van uw handelsvriend naar het altaar wilt voeren ?

— Ik ontken het niet, zei Elderton, terwijl hij zenuwachtig op zijn stoel heen en weer schoof. Ik kan mij alleen echt niet voorstellen, wat zij met uw komst in mijn huis te maken heeft.

— O, meer, véél meer dan u denkt, mijnheer Elderton. Miss Arabella en niemand anders was de aanleiding tot mijn bezoek. Wij zegden net, dat u met haar wilt trouwen ; er is echter een bezwaar, want de dame in kwestie heeft voorwaarden gesteld. U kijkt mij zo verbaasd en wantrouwend aan en vraagt u af hoe ik dat kan weten, want het werd nauwelijks een half uur geleden gezegd in een goed gesloten kamer van het hotel Cécil. Toch weet ik het. Ik heb namelijk geluisterd in een aangrenzende vertrek.

— Dat is nu toch werkelijk het toppunt, viel Elderton woedend uit. Ik weet eigenlijk niet, wat mij tegenhoudt u direkt door mijn bediende op straat te laten smijten.

— Uw eigen belang houdt u tegen, beste kerel, gaf de bezoeker kalm ten antwoord. Luister maar verder. Ik ken dus de voorwaarde :

u moet het juweel terugbezorgen, dat die brutale John Raffles van Miss Arabella heeft gestolen. U beseft natuurlijk heel goed, dat het een hele zware, bijna onmogelijke taak is en toch hebt u die op u genomen, als gevolg van uw grote liefde. Wel, dat heeft mij sympathiek tegenover u gestemd. Ik houd van mannen, die het onmogelijke durven proberen. U hebt een beloning verdiend, en u zult ze hebben ; hier is de diamanten broche.

De bezoeker stak de hand uit, en op zijn handpalm schitterde in duizend vonken het kostbare juweel.

Elderton keek er naar, alsof hij een spook zag en richtte toen langzaam en met angstige uitdrukking op zijn gezicht, zijn blikken op het gezicht van de bezoeker, die hem rustig glimlachend aankeek.

— Wat is dat ? Wat heeft dat te betekenen ? Wat moet ik daarvan denken ?

— Denk er helemaal niets van, mijnheer Elderton en grijp dadelijk de gelegenheid, zei de vreemdeling overreden. U hebt het nu in uw eigen hand uw geluk te verzekeren.

— U hebt gelijk. Wat kan het mij schelen, hoe u aan dit juweel gekomen bent, riep Elderton uit. Geef het aan mij.

En hij stak zijn bevende hand al naar de broche uit.

Maar de deftige heer had zijn hand snel terug getrokken en zei op spottende toon :

— Een ogenblik, beste kerel. Het is natuurlijk niet mijn bedoeling, u dit kostbare stuk cadeau te geven. Denkt u soms, dat ik al die moeite voor niets heb gedaan ?

— Dus bent u de dief ? stotterde Elderton doodsbleek.

— Ja. Ik ben John Raffles. Nee, werp maar geen schuwe blikken naar de deur. U moet wel begrijpen, dat u niet met een kind te maken hebt.

Ik heb natuurlijk mijn maatregelen genomen en zij zijn afdoende, geloof mij. Er is hier geen telefoontoestel, en al was er wél een, dan zou ik u toch geen gelegenheid geven er gebruik van te maken. Roepen zou ik afraden; mijn revolver zou sneller zijn dan uw bediende. En nu kort, mijnheer Elderton, zonder tijd te verbeuzelen. U hebt in de hotelkamer de som van tweehonderd duizend dollar genoemd, die u ervoor zou over hebben, om het juweel van Raffles afhandig te maken; welnu, ik ben met de helft tevreden. Verlies niet uit het oog, dat ik u daarmee een grote dienst bewijs. Even goed had ik de kostbare briljanten kunnen losmaken, ze jaren bewaren en ze pas veel later verkopen. Begrijpt u dat?

— Ik begrijp het, mompelde de ongelukkige Elderton, die niet wist of hij waakte of droomde.

— Goed zo, half begrepen is bijna gedaan, antwoordde Raffles, die geen ogenblik zijn kalmte had verloren. Stemt u toe?

Elderton dacht maar kort na.

Hij berekende snel zijn kansen.

Als hij met Arabella trouwde, dan kwam het juweel als het ware toch weer in de familie en daarvoor moest hij wat overhebben.

Het had absoluut geen zin, hier

de strijd met Raffles te gaan aanbinden; zoveel zelfkennis bezat Elderton wel.

Hij moest dus wel van twee kanten het minste kiezen, en hij deed het.

— Akkoord, zei hij schor, met een schichtige blik op de zware revolver, waarmee Raffles gedachteloos speelde. Ik zal u een cheque schrijven.

— Geen cheque, antwoordde Raffles glimlachend; die papieren zijn te gevaarlijk voor een man in mijn omstandigheden. Contanten graag. Ik weet toevallig, dat er in uw brandkast op dit ogenblik een bedrag van ruim honderdduizend dollar ligt, in Engels geld en bestemd om een deel van de contractuele verplichtingen jegens Harvey na te komen. Ja, ja, Raffles weet veel. Ik ga met u mee, dan kunt u het geld dadelijk aan mij uitbetalen.

Zuchtend om een steen te vermurwen, stond Elderton op en stapte met zijn bezoeker het aangrenzende vertrek binnen, waar een reusachtige brandkast stond.

Tien minuten later verliet Raffles het huis van Elderton, met honderdduizend dollar in zijn zak.

Drie maanden later trad de gelukkige Elderton met Miss Arabella in het huwelijk.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE VERDWENEN ECHTGENOOT

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12

BUITENGEWOON SPANNENDE WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** fl 4,— of meer p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen van een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt MacDonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS** fl. 35,40, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N. 2266